

sendte efter ham overalt, og han nøjedes nu med at ligge her i Middagsstunden over sin Sengedyne og høre efter hendes klaprende Trin ude i Gaarden, naar hun hentede Vand ved Posten. Han forestillede sig da levende hendes stærke Skikkelse med de blanke, røde Kinder og den høje Barm; og idet han lukkede Øjnene, fornam han i Tankerne hendes Kys og Lykken ved hendes Favntag —.

Han fo'r op og knappede hastigt Klæderne om sig. Han havde atter hørt Trin ude i Gaarden, men denne Gang stærke, tunge Træskotrin . . . Emanuels.

Han listede sig til at kigge ud bag sit Vindues hvide Forhængsstykke og saa' sin Husbond komme med hastige Skridt og rynkede Bryn henne fra den lille Laage ved den ene Gavl af Stuehuset. Han blev hed om Ørene; midt i Gaarden laa Seletøjet og røbede, at han endnu ikke var kommen ud i Pløjemarken . . . og Emanuel var i den sidste Tid bleven saa urimelig, havde faaet saa besynderlige Indfald, at man ofte ikke kunde kende ham igen.

Heldigvis saa' han denne Gang hverken til højre eller venstre men forsvandt straks op ad Forstuetrappen.